

MAGYAR KÖZÖNY

A SZEGEDI JOGHALLGATÓK HIVATALOS LAPJA

XV. ÉVFOLYAM
1. SZÁM

Boldog Új Évet!

Beköszöntő

Először is szeretnék boldog, sikerekben gazdag újévet kívánni karunk minden hallgatójának, oktatójának, dolgozójának. Kívánom, hogy a 2008. év sok boldog percet, sikeres vizsgát, a végzősöknek eredményes záróvizsgákat hozzon.

A január nehéz időszak minden egyetemistának. Hideg idő, tanulás, kora reggeli kelés, és hasonló megpróbáltatások várnak ránk. Ezért is fektetett szerkesztőségünk nagyobb hangsúlyt ebben a hónapban arra, hogy picit kevésbé komoly, kevésbé szakmai, de jóval színesebb, szórakoztatóbb újságot vehessetek a kezetekbe.

Januári számunkat lapozgatva olvashattok az újévi fogadalmakról, kaphattok pár tippet, hogy a következő szemeszter jegyzetmogatását mire érdemes felhasználni. Immár hagyományos módon évi első számunkban megemlékezünk azokról a 2007. évben elhunyt neves személyekről, akik a magyar kulturális- és közélet alakításában jelentős szerepet játszottak. Természetesen nem maradhatnak el cikksorozataink sem: a híres történelmi nőalakokat bemutató sorozatunk Kleopátra életébe enged egy kis betekintést (ahogy azt a decemberi számban láhattuk, a vélegtekig szubjektív módon), de megismerkedhetünk egy külföldi tanulmányi út tapasztalataival is.

Jó olvasgatást kívánok, a vizsgaidőszak még hátralévő részére pedig sok-sok kitartást mindenkinek!

SZABÓ ÁRON
Főszerkesztő

Kedves Hallgatótársaim!

Boldog és sikerekben gazdag új évet kívánok mindnyájatoknak. Remélem mindenkinek jól sikerült a szilveszter: jó hangulatban búcsúztattátok az óévet és köszöntöttétek az újat.

Bár az újév a legtöbbünknek a vizsgákat hozta el, azért remélem, hogy a szorgos tanulás mellett más élmények is érnek benneteket és azt a kis időt, ami marad a kemény munka mellett, tartalmas pihenéssel tudjátok tölteni.

Sikeres vizsgázást kívánok mindenkinek és hozza el nektek az újév, amit szilveszterkor kívántatok!

BERNÁTH ZSÓFIA
HÖK elnök

Kolozsvári tárgyaláslátogatásaim élményei

impressziók nem szakértő szemmel

Háromhetes kolozsvári áthallgatásom során a számos vadonatúj élmény megtapasztalásának mintegy csúcspontját jelentette az a két alkalom, amikor beültem az Ítéletábla termeinek valamelyikébe. Másodéves jogászhallgatóként vajmi kevés tapasztalattal rendelkezem a Magyarországon bevett perrendtartási gyakorlat kapcsán; annyit azonban már én is láttam idehaza, hogy az ottani hivatalosan bevett szokásokat kellő döbbenettel fogadjam. Mi több: összehasonlító jogtani ismereteim sem éppen akkortájt voltak a legelmélyültebbek, tehát utólag igencsak magyarázatra szorultak a látottak.

Az alapvető problémát természetesen az jelentette számomra, hogy egy megveszekedett szót sem tudok románul. „La revedere!” – ennyiben merül ki nyelvismeretem, ami lényegét tekintve a nullával egyenlő. Ennek ellenére azonban szinte meglepve tapasztaltam, hogy mennyire felkeltette és ébren tartotta a figyelmemet életem első romániai bírósági tárgyalása.

Ez pedig egy büntetőügy volt. Hogy egész pontos legyenek: büntető ügyek. Merthogy az első jellegzetes vonás, amivel az ember a tárgyalóterembe való belépés előtt találkozik, az a tabella, melyen az aznapi esetek sora található. Ez nem is lenne oly meglepő, hiszen ha valaki besétál a Szegedi Városi Bíróságra, szintén megtalálja mintegy napirendi pontokként kifüggesztve a tárgyalások napi menetét. A kolozsvári ítéletábla épületében azonban egyetlen

időponthoz (rendszerint reggel 8 órához) rendelik hozzá adott sorrendben az ügyeket. Ami azt jelenti, hogy előre sosem lehet kiszámítani, hogy egy-egy tárgyalás mennyi időt fog igénybe venni, s így az is bizonytalan, hogy mikor kerülnek sorra a rákövetkező ügyek. Éppen ennek okán reggel nyolc óra magasságában már igen sokan toporognak egy-egy tárgyaló ajtaja előtt.

A nyilvánosság fogalma náluk úgy értelmezendő, hogy a munka közben (elvégre ott emberek dolgoznak!) bárki fia-borja ki-be járhat szabadon. Őszintén szólva én éreztem magam (teljesen ok nélkül) kellemetlenül, mi több: illetlennek, amikor a tárgyalás kellős közepén besétáltam, és leültem egy padra. Pedig ott ez a rutin. Zajongás nélkül, természetesen. Bár, jobban belegondolva, nehéz lett volna nagyobb lármát csapni, mint ami alapvetően jellemzi a tárgyalásokat. Ez az általam második alkalommal látott polgári ügyek menetére kevésbé volt igaz, de ez nem jelenti, hogy általánosan nagyobb a hangzavar-hangulatbéli különbség büntető- és polgári esetek között.

Mivel számomra a rendszer igencsak idegennek hatott, ellenérzéseket váltott ki belőlem. Egy igazi cirkuszt láttam kibontakozni a termekben. Ha nem is cirkusznak nevezem (mert ez így talán mégiscsak túlzás), akkor hát jobb szót nem tudván rá: „műhelymunka”. Mert míg egy magyarországi tárgyalóteremben mindennek pontos, tüchtig módon betartott forgatókönyve van, addig a román kollegák úgy dolgoznak, mint egy irodában: mintegy csevegésekkel intézik/tarkítják a munkát; egészen megbeszélésszerűvé válik a dolog.

A kirendelt ügyészek pedig, mint a startvonalon pisztolydördülésre várakozó futóbajnokok: úgy pattannak ki padjaikból egy eset lezárásával, hogy ügyük sorra kerülésének esélyeit ezzel is javítsák. Nem is mindegy nekik, persze: gyakori ugyanis, hogy egy másik teremben akkor már várnak rájuk.

Tudni kell azonban, hogy az ügyek olykor igen gyorsan követik egymást: a polgári tárgyalások, melyeket láttam (amint a későbbi kommentárból kiderült) azért pörögtek olyan gyors sorban, mert el kellett napolni valamennyit (szakértői vélemény vagy egyéb szükséges tényezők hiánya okán). Maga a tárgyalóterem felépítése egyébként nagyjából ugyanazt az elrendezést mutatja, mint idehaza.

A számomra zavart keltő perrend magyarázatra szorult, amit meg is kaptam: a magyar hallgatók szakkollégiumához tartozó Jurátus Kör volt olyan kedves és segítséget nyújtott ehhez. És bár érthetőbbé váltak valamelyest a látottak, a megoldásuk (mely ugye a francia rendszer híve) továbbra sem nyerte el szimpátiámat. Nem is ez volt persze a cél. Hanem a tapasztalás: annak pedig igen kiváló volt, és nagy szerencsének tartom, hogy ebben részem lehett.

SÁNDOR ANITA

Mors omnia solvit

A halál mindent megfizet.

Az elmúlt esztendőben két olyan íróegyéni-ség hagyott itt bennünket, akik a legkedvesebb alkotóim közé tartoznak. Abigél megteremtője, Szabó Magda és a világ legszebb című regényének, a Szép szerelmek krónikájának szerzője, Méhes György. Szomorú belegondolni, hogy nem születnek már új alkotásaik az általuk megélt, letúnt korokról emlékeiből szöve. Hiányozni fognak mindketten, hiszen azért jó volt várni a Für Elise folytatását. Ami nem készülhet el már soha.

Méhes György

2007. április 10-én, életének 91. évében eltávozott közülünk Méhes György meseíró, regényíró, színműíró. Kétezer oldalt kitevő regényt, négyezer oldalt kitevő mesét és 19 színdarabot írt.

Életút

A kortárs magyar széppróza rangidős alkotója 1916-ban született Székelyudvarhelyen, polgári neve Nagy Elek. Középiskolai és jogi egyetemi tanulmányait Kolozsvárott végezte el. Újságíróként dolgozott, majd amikor kiszorították az újságírásból és eltiltották nevének használatától, tiszteletből felvette egyik őse, Méhes György matematikus tanár nevét. 1944 őszén megírta a Magyarok és románok című vezércikkét, melyben állást foglalt az egymás ellen uszított két nép közös jövőjéért.

A háború után az ifjúsági irodalomba menekült: „álmeseregényeket” írt, mivel szilenciumra ítélték, saját nevén nem közölhetett. Majd az 1960-as évek elején színjátékaival tűnt fel, de drámai szatíráit is írt. Pártokhoz a legnehezebb időkben sem tartozott, klikkekhez nem csatlakozott.

Az elmúlt évtized Magyarországon is meghozta számára az ismertséget. 1999 októberében megkapta a Magyar Köztársaság Kiskeresztje Érdemrendje kitüntetését, 2002 márciusában pedig a Kossuth-díjat. Ekkor költözött feleségével együtt Budapestre a gyermekeihez.

Utolsó hónapjaiban Egyetlenem című regényén dolgozott, amelynek alcíme A soha el nem múló szerelem emléke. Elhunyt feleségének állít benne örök emléket. Aki a lélegzetet adta neki, amikor írt. Aki nélkül egészen elárvult.

„A temetését követő nap reggelén már elkezdtem írni Nagy Erzsébet élettörténetét egyetemi hallgató korától a haláláig. Neki is mondogattam, és szó szerint így is hiszem: időnként Isten leküld hozzánk angyalokat. Lehet, hogy mire leérnek a földre, már talán el is felejtik, hogy angyalok voltak, de hozzák magukkal a jószágot, a kedvességet, a szeretetet. Minden jót, amit a Földön lehetséges. Az egyik e csodálatos lények közül hozzám jött, és lett hatvan évig életem osztályos társa. És én olyan végtelenül boldog voltam vele, hogy az elmondhatatlan.”

Szemelvények

Csoóri Sándor: „Méhes György lett a Nagy Mesélő. Ő lett Erdély „Láthatatlan Embere”, a csendes és titkos ellenálló, hiszen aki mesét ír diktatúrák ideje alatt, végig arról beszél, hogy a gonosznak el kell tűnnie, s az igazságnak pedig győznie kell. Arról, hogy az adott szó szent, az együvé tartozás ugyanígy. Egy nemzet gondolkodásának íratlan alkotmánya a mesekincsében van. Minden jogérzék csíra formájában benne fejeződik ki, s ez lesz később a felnőtt ember öröksége.”

Méhes György

Bibliográfia:

Regényei: („Regényeiben a Trianon előtti és utáni erdélyi társadalmat örökíti meg emberi sorsokon keresztül. Erdélyben évtizedeken át ő táplálta az anyanyelvi szóval együtt az erkölcsről és a tudásról szóló alapismereteket.”) Kolozsvári milliomosok; Gina; Orsolya; Emmi; Bizalmas jelentés egy fiatalemberről; Mindenkinek nehezebb, mint másnak; Leleplezem a családom. Szép szerelmek krónikája

Meséi: („Örökölte a családi „mesefa” szerepét, és a leggyönyörűbb mesékkel ajándékozta meg a magyar gyerekeket és felnőtteket.”)

Gyöngyharmat Palkó, Rapsonné vára, Szikra Ferkó, Világhíres Miklós, Győzelmes Gábrriel

Színarabjai: („A polgári mivolt végig rányomja bélyegét írásművészetére: új generációknak vált tanítómesterévé, akik műveiből sajátították el a humanum és morál alapértékeit.”)

Barbár Komédia, Noé Bárkája, Jerikó, Ti földi istenek

Kányádi Sándor: „Generációk nevelkedtek Erdélyben az ő, elsősorban ifjúságnak szánt regényein, elbeszélésein, meséin. Évtizedeken át mindenekelőtt - és nem többek között - az ő írásaiból tanulhattuk, ismerhettük meg az iskoláinkból kirekesztett történelmünket.”

Sütő András: „Amit legjobban csodáltam, az ő olthatatlan kedélye volt. Nem a permanens lágyszívű mosoly persze, hanem az idő ostobaságainak fölébe emelkedő ironia, az intellektuális fölény derűje és humora.”

Méhes György: „Kolozsvár minden nap levizsgáztatja az embereket tisztességből. És hát elég sokan vannak, akik nem mennek át a tisztesség vizsgáján. Hát ez indított el engem.”

Szabó Magda

2007. november 19-én otthonában, olvasás közben hunyt el Szabó Magda író, költő, műfordító. Művei negyvenkét nyelven olvashatóak szerte a világban.

Életút

A legtöbb nyelvre lefordított magyar író Debrecenben született 1917-ben. Szülővárosában érettségizett, majd itt szerzett latin–magyar szakos tanári és bölcsészdoktori diplomát. A helyi leányiskolában tanított, majd a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumban dolgozott. 1949-ben elnyerte a Baumgarten-díjat, azonban még abban az évben visszavonták tőle, és állásából is elbocsátották. Egészen 1958-ig nem publikálhatott. Ebben az időben általános iskolai tanárként dolgozott. Az eredetileg költőként induló Szabó Magda a hallgatás éveitől már regény- és drámaíróként tért vissza, művei országos ismertséget hoztak számára, így ekkortól szabadfoglalkozású íróként élt. Számos önéletrajzi ihletésű regényt írt: a Régimódi történet és a Für Elise is családjának történetét, valamint a századeleji Debrecenjét mutatja be. Emellett több műve foglalkozik női sorsokkal is.

Számos díjjal tüntették ki: kétszer is kapott József Attila-díjat (1959, 1972), Kossuth-díjas (1978), Pro Urbe Budapest díjas (1983), Nemes Nagy Ágnes-díjas (2000), de elnyerte a Corvinláncot (2001), a Prima Primissima-díjat (2003), a francia Femina-díjat (2003), a legjobb európai regényért járó Cévennes-díjat (2007), valamint kevéssel halála előtt a Magyar Köztársasági Érdemrend Nagyeresztje kitüntetését és a Hazám-díjat is.

1947-ben kötött házasságot Szobotka Tibor íróval, akinek alakját Megmaradt Szobotkának című könyvében idézte fel. Harmincöt évig éltek

együtt, egészen az író 1982-ben bekövetkezett haláláig.

„Azért nem beszéltem még róla, mert ez anynyira friss. A férjem halála. Nem is illett, hogy anynyire megviseljen. Amikor az ember megkapja a Jóistentől egyszer azt, hogy olyan ember lesz a férje, mint amilyen az én férjem volt, akkor az ember nem is keres mást. Megköszöni a Jóistennek azt, hogy ilyen kegyes volt hozzá.

Szemelvények

„Szabó Magda a múltó időről szól, és a múltóról, amely nem múlik.” (a *Cévennes-díj egyik zsűritagja*)

„Harmonikus személyiség volt, egyszersmind nyakas emlékező, a múltaknak gondos őre. Alakját az utolsó években szinte kultikus tisztelet övezte, s nyugodt, historizáló bája még az idült betűiszonyban szenvedőket is megejtette. Életműve tiszteletet parancsol.” (*Szelíd és szilárd – nekrológ*)

„Szívesen és mindenkor okosan szerepelt a nyilvánosság előtt, s lényének derűsen nőies báját halála pillanatáig megőrizte. Megsérteni legfeljebb az író nő megszólítással lehetett. „Az irodalom egy!” - nyilatkozta több ízben is, s öntudatosan nem kért a vélt lelkicsinylésből.

Mert ő nő volt és író. Méghozzá prima classis.” (*Szelíd és szilárd – nekrológ*)

„Aki egyszer Veled beszélt, már úgysem akarna mással beszélni soha többé.” (*Szobotka Tibor*)

„Mint minden kálmánista ember, tudom, hogy ami jó, el is múlik egyszer. Nem szeretném, hogy elmúljon, pedig el fog múlni, egészen biztos. Nem maradok mindig itt. Én nem szeretnék még meghalni, szeretném még megtenni mindazt, amit Isten elvár tőlünk. Nem szeretném elsietni.” (*Szabó Magda*)

„Nekem pontosan az volt a vágyam, ami lettem.” (*Szabó Magda*)

JAGODICS IVETT

Szabó Magda

Bibliográfia

Verseskötetei: Bárány, Vissza az emberig, Neszek,

Drámái: Eleven képét a világnak, Fanni hagyományai, Az órák és a farkasok, Erőnk szerint, Szüret

Regényei: Mondják meg Zsófikának; Freskó; Az Őz; Disznótor; Álarcosbál; Születésnap; Pilátus; A Danaida; Mózes egy, huszonkettő; Katalin utca; Abigél; Régimódi történet; Megmaradt Szobotkának; Az ajtó; Mézecsók Cerberusnak; Merszi, Möszi; Für Elise; Békekötés;

Történelmi nőalakok portrészorozata – II. rész

Kleopátra - a Királyok Királynője

Kleopátra I. e. 69.-ben született, VII. Cleopatra Thea Philopator néven, melynek jelentése: Cleopatra Istennő, Apja Által Szeretett. Ám később pusztán csak a Kleopátrát használta, minden szám és sallang nélkül, mintegy művésznévként. Édesapja, XII. Ptolemaiosz Auletes király a szerencsétlen, de kitaró Ptolemaiosz dinasztia tagja, örökös megfelelési vágygal rendelkező sokrétű személyiség volt. Ezen rétegeket tetszés szerint váltogatta (tudatállapottól függően), de ha tisztes királyként a trónon ült, az állt neki a legjobban.

Ehelyett azonban inkább Neosz Dionüszosznak szólította magát, és nagyközönség előtt furulyázott. Távlati célja volt Róma bizalmának az elnyerése, talán azért is produkálta magát, de Róma is jobb szerette volna, ha elül a trónján a furulyázás helyett. (Lánya a későbbiekben ezen művészi tehetségét mégis sikeresen kamatoztatta a nemzetközi diplomáciai kapcsolatok

ápolásakor, így legalább ennyi haszon származott e furcsa hóbortból). I. e. 58-ban a többség elunta borzalmas furulyajátékait, és száműzte a királyt. Így Kleopátra uralkodott nővérével, majd I. e. 51-ben, XII. Ptolemaiosz halálakor végérvényesen megszerezte a trónt.

Tejben-vajban fűrösztött szép reményei még várattak magára, hiszen társuralkodóként meg kellett túrnie maga mellett huncut kisöccsét, XIII. Ptolemaioszt. Öcsike igazi rosszcsonként szeretett bunyózni és lökdösődni. Ez a hajlama a szűkös trónszéken csak tovább erősödött. Egy óvatlan pillanatban le is lökte figyelmetlen nővérkáját maga mellől. Nem várt puccs egy ne-

vetlen lurkótól. (Állítólag erre Pothinus eunuch bujtotta fel, aki kasztráltságánál fogva nem nézte jó szemmel Kleopátra apjától örökölt zenetudományát, mások szerint pedig a mezőgazdasági problémák miatt javasolta ezt a megoldást. Akárhogy is, savanyú volt neki a szőlő).

Kleopátra épp készült elhagyni az országot, amikor öccse egy külpolitikai hibát követett el Julius Ceasarral szemben. I. e. 48-ban ugyanis elfogatta a Caesar elől Egyiptomba menekülő Pompeiust és lefejeztette. Ptolemaiosz tudta, hogy Pompeius egykori triumvirtsársa, majd ellensége volt Juliusnak, de azt nem sejtette, hogy egyúttal a veje, valamint a birodalom egyik fontos konzulja is. Így érthető, hogy Caesar nem volt túlzottan elragadtatva, amikor Pompeius fejét átnyújtották neki. Égtelen haragra gerjedt, dült-fült magában, elfoglalta a fővárost és az egész lankás-dombos birodalom bekebelezését tervezte.

Ám ekkor lepte meg Kleopátra, aki szőnyegbe csavartan járult a színe elé. Caesar jött, látott, Kleopátra bája pedig meggyőzték, hogy hagyja a csudába az egyiptomi tájak leigázását, hiszen ha összedobják erőiket, igazi nagyhatalmat hozhatnak létre.

Caesarnak tetszett az ötlet, ráadásul így a seregeit sem kockáztatta. Az útban már csak a rakoncátlankodó kisöcsi állt, de ő se sokáig. I. e. 47-ben zavargások törtek ki, és valaki belelökte a Nílusba. Februárban Caesar és Kleopátra csapatai legyőzték a többi trónkövetelő erő csapatait, és Caesar visszaültette a trónra Kleopátrát, fiatalabbik testvérével, XIV. Ptolemaiosszal mint

új társuralkodóval. A szövetség egyre mélyült, Egyiptom és Róma közelebb került egymáshoz. Julius és Kleopátra is.

A diplomáciában se a távolság, se a korkülönbség nem számít, és Kleopátra hamarosan anyuka lett. I. e. 47. június 23-án szülte meg Ptolemaiosz Caesarion (a "Caesarion" jelentése "kis Caesar") névre hallgató gyermekét. Caesar azonban nem sokáig élvezhette a családi boldogságot, mert haza kellett térnie, hogy rendezze az otthoni helyzetet.

I. e. 44. márc. 15.-én pedig meggyilkolták. Ekortájt utazott Rómába Kleopátra, Julius halála után viszont egyből visszamenekült hazájába. Levonta a következtetéseket, és úgy döntött, hogy akarata érvényesítésének és az egyeduralom megszerzésének biztos van más módja is. Miután XIV. Ptolemaiosz rejtélyes körülmények közt meghalt I. e. 44-ben, Kleopátra Caesariont társuralkodójává és örökösévé tette.

I. e. 42-ben találkozóra hívta Marcus Antonius (a triumvirek egyike, aki Róma vezetője volt a Julius halála után keletkezett hatalmi űrben), hogy megerősítse barátságát és szövetségét. Kleopátrának szimpatikus volt e szövetség minden szála, s titkon már az első találkozásjukon szerette volna behálózni Antoniusot. Bemutatta furulyatudományát, s páratlanul bűgő hangjával bogarat űltetett Antonius az egyiptomi tájak szépségeiről. Antonius erről a saját szemével is meggyőződhetett, mikor a királynő hívására I. e. 41-40 telét Alexandriában töltötte.

Kleopátra I. e. 40. dec. 25-én ikreknek adott életet, akik az Alexander Héliosoz és a Kleopátra Szelené nevet kapták. Kleopátra valóságos kis triumvirátust nevelt már otthon, de Antoniusnak sem adatott meg az apai örömök korlátlan élvezete. Legközelebb csak I. e. 37-ben, a Parthusok elleni háborúja előtt látogatta meg Kleopátrát, aki végleg az ujjai köré csavarta. Egyiptomi szokások szerint összeházasodtak, pedig várt rá Rómában is egy feleség, mégpedig Octavia, Octavianusnak, a triumvirátusának húga.

Ettől kezdve Antonius Alexandriát tekintette otthonának. I. e. 34-ben ismét gyermekük született, Antonius pedig elfoglalta Armeniát. Hamarosan közvetlen (vagy gyermekei révén

közvetett) módon Kleopátra hatalma alá került Ciprus, Armania, Media, Parthia, Cyrenaica, Libya, Phoenicia, Syria és Cilicia, így elnyerte a Királyok Királynője címet.

Számos fele-se-igaz, de ötletes legenda kering Kleopátráról. A legismertebb történet szerint egy hatalmas lakomára hívta meg Antoniusot, és boldogan adományozott neki tízmillió szeszterciuszt, amit jó üzleti érzéktől vezérelve Antonius el is fogadott. Következő este egyszerű lakomát adott, ahol először gabonát szolgáltak fel, és Antonius nevetett ezen. Második fogásként pedig mindössze egy csésze erős ecetet hoztak. Ekkor levette az egyik felbecsülhetetlen értékű gyöngy fülbevalóját, beleejtette az ecetbe, hagyta feloldódni, végül megitta a keveréket.

Ám Kleopátra és Antonius kapcsolata a rómaiaknak egyre kevésbé volt szimpatikus. Octavianus rosszalotta triumvirátusa pár éves kimaradását és elunta kétségbeesett és elhagyott húga sirárait. Meggyőzte a szenátust a harc érdemességéről és megkezdtek a seregek toborzását Antonius ellen. Kleopátra már évek óta nem járt Rómában, így nem tudta, hogy saját ura flottája és a frissen felszerelt birodalmi hajók közt van némi erőkülönbség. (Az összehasonlítási alap hiánya az egyetlen jóindulatú magyarázat arra, hogy miért menekült el, amikor Actium partjainál szembesült a római hajókkal). Az actiumi csata után Octavianus betört Egyiptomba, Alexandria felé menetelt és I. e. 30. augusztus 12-én Antonius serege megfutamodott Octavianus elől.

Pár nappal a csata után Kleopátra öngyilkos lett. A vonatkozó legendák megegyeznek abban, hogy halálát áspiskigyómárás okozta. Amikor Antonius meghallotta kedvese halálhírért, szintén öngyilkosságot követett el. Kleopátra fiát, Caesariont kiáltották ki Egyiptom fáraójának XV. Ptolemaiosz néven, de Octavianus már győzött. Caesariont elfogták és kivégezték. Sorsát Octavianus híres pecsételték meg: "Túl sok Caesar". Antoniustól született három gyermekét megkímélték és Rómába vitték, ahol Antonius felesége, Octavia nevelte fel őket. Jó kérdés, hogy vajon milyen szájjal.

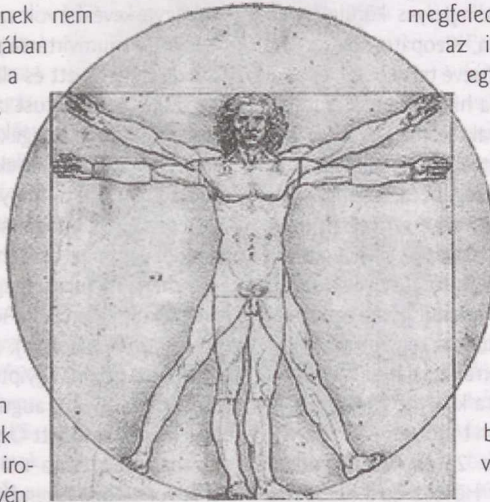
Az igazi da Vinci

Az igazi lángelméket körülvevő csodálat leginkább a hithez hasonlatos. Megmagyarázni lehetetlen a felmerülő miérteket, az eredmények láthatóak, a születésüket pedig csodával határosnak látjuk. Arról, hogy kiből lesz zseni, és mit takar a zsenialitás, rengeteget lehet vitatkozni. Létezik egy olyan megfigyelés, miszerint a zsenialitáshoz valamiféle nagyon pozitív, vagy éppen ellenkezőleg: nagyon negatív defektus szükségesletik.

Kézenfekvő példa erre van Gogh. Az persze, hogy lenyisszantotta saját, jobb sorsa érdekes fülét, csak egy dolog. Különleges képességei életének nem ebben a momentumában csúcsosodnak ki. De a holland származású, posztimpreszionista művészen túl is rengeteg példát lelünk. Hiszen a zsenialitás eredetének, mibenlétének kutatása a művészet egyik fő kérdése.

Leonardo da Vinci nevéhez ma már olyan sallangos kultusz fűződik (köszönhetően egy író-mánynak, melyet nevén említeni nem szükséges),

hogy bárki, aki rápillant Az utolsó vacsora című alkotásra, azonnal megfejti a világmindenség titkait, s leleplező igazságokat tud a felszínre emelni. „Igazi” műértökké, sokadik Indiana Jones-okká avasználhattunk már da Vinci kapcsán. Pedig a képlet abszolút nem ilyen egyszerű – ez a megállapítás pedig nem a szimpla konzervatívizmusnak, vagy az újító szándékú felismerések kényelmi szempontok miatt történő elutasításának tudható be. Kultusza lett da Vincinek - és legnagyobb keserűségemre eközben megszűnni látszik az őt övező eredendő tisztelet.

Leonardo di ser Piero da Vinci olasz származású polihisztor volt. Ő a reneszánsz ember őstípusa, mintegy megtestesítője. Ha más ismeret nem is, de a szó: „polihisztor” mindenkinek eszébe ötlük nevének hallatán. Azt viszont fel nem foghatjuk ésszel, hogy mit is takar ez a kifejezés. Azt mondjuk, hogy ma, a XXI. században lehetetlen polihisztornak, mindentudónak lenni. Ez nyilván így is van, de vajon könnyebb volt-e a XV-XVI. század ltáliájában oly sokoldalú tudóssá, művésszé lenni?

Ma, mikor úgy hisszük, hogy lassan nincs, aki újat tudjon mondani (és közben megfeledkezünk arról, hogy

az ismeretek bővülésével egyre erősödik a tény is, hogy szinte semmit nem tudunk a minket körülvevő világról), szeretjük lebecsülni a reneszánsz polihisztorát, meg-hozzá azzal az egyszerű érvel (közben nagyvonalúan legyintve), hogy oly kevés tudás birtokában könnyű volt sokoldalúnak lenni. Mindeközben még az ókori alexandriai

könyvtár tekerceinek mérhetetlen számára, s az azokban foglalt ismeretek súlyára sem gondolunk!

A 2007. augusztus 16-tól december 2-ig tartó „Az igazi da Vinci” nevet viselő kiállítás a debreceni „Modem”-ben pontosan ezeket a gondolatokat csapta arcul. Még-hozzá igen nagy erővel. A 2006 őszén Debrecenben létrejött Modem-ben – amely az ország és a tágabb régió egyik legnagyobb, s alighanem legkorszerűbb modern és kortárs

képzőművészeti központja – Firenze és Tokió után rendezték meg ezt a nagyszerű kiállítást.

A cél, mely a zseni munkásságának feltérképezése, felelevenítése és újraalkotása volt, véleményem szerint megvalósult. Méghozzá lélegzetelállító kivitelben. Leonardo ránk maradt munkáinak, ismereteinek minden szegmensét igyekeztek feleleveníteni a szervezők, hozzáadva a mai kutatók eredményeit is. Nem csupán eredeti Leonardo-műveket, hanem a mester tervrajzai alapján készült installációkat is láthattuk. Óriási csapatmunka volt ez, melynek „főnöke”, „atyja” maga da Vinci volt. Minden hókuszpókusz és jól emészthető sallang nélkül is átjárt valamiféle magasabb szellem, miközben az életmű eredeti s újraalkotott remekei között sétáltam.

A legelső alkotás, amivel a látogató szembe találta magát még az épület előtt, kellően szíven ütött. A Modem előtti Baltazár Dezső téren ugyanis megcsodálhatták az érdeklődők a Kolosszust. Ez így lehet, hogy nem mindenkinek mond túl sokat. Íme hát a kerettörténet: a mester híres volt arról, hogy egy-egy műalkotásával sokáig foglalkozott, s igen aprólékosan, minden részletében kidolgozta. Nem járt el másként a milánói Sforza-ház emlékművéül szánt szobrával sem. A nagy ló tizenhat évig foglalkoztatta a reneszánsz zsenit. A sors és a történelem egy kegyetlen húzásának köszönhetően azonban csak a ló agyagmodellje készülhetett el. Leonardo híres műve pedig Az igazi da Vinci című kiállítás részeként (515 évvel a részletes tervek születése után) épült meg.

Az épületben látható munkák tehát da Vinci egész életművét kívánják átfogni. A híres Vitruvius-tanulmányból és egyéb matematikailag is értékelhető megoldásokból jól látszik, hogy Leonardo (egyik) nyelve a geometria, mellyel képes volt leírni az őt körülvevő világot. Úgy tűnik, Leonardo arra törekedett, hogy a természet produktumainak sokféleségében megtalálja az archetipikus geometriai formákat: „a vénák akár a folyók”... Elképedést és ámulatot váltott ki belőlem az emberi test ily összefüggéseinek a pusztán találomra megfigyelt arányokon túlmu-

ató felfedezése. Ilyen matematikai összefüggések felismerésének képességével nem csoda az sem, hogy kiváló hadmérnök is volt, és ezt jól példázta többek között a számszerű kiállított rekonstrukciója. Leonardo-nál egymásból építkeznek az egyes területek: anatómia-geometriaművészet...

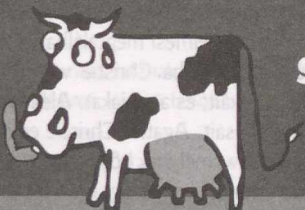
Nagy és egyetemes összefüggések ezek, melyeket manapság inkább szokásunk elszeparálni egymástól. Bemutatásra kerültek továbbá az emberi érzelmek kifejeződései; ezek megmutatásának s megmunkálásának szintén nagy művésze volt. „Az utolsó vacsora” pedig egy igen hiteles, tudományos igényű értelmezésben került a látogatók elé.

Festő, tudós, matematikus, hadmérnök, feltaláló, anatómus, szobrász, építész, zeneszerző, költő és író. Ez volt da Vinci. Ez mind. Tisztelt nagyérdemű, zseniális XXI. századi ember! Lehet utána csinálni! Hajrá!

SÁNDOR ANITA

BOCI FUTÁR

NON STOP

tejivó

Ingyenes házhozszállítás

Szeged, Zrínyi u. 2.
62/423-154

www.bocitejivo.hu

bocitejivo@tvnetwork.hu

Mire költhetjük hallgatói könyvtámogatásunkat?

Újra lezárult egy szemeszter, és bár a könyvtámogatás már nem használható fel, de a következő félév még előttünk áll, így szeretnék ötleteket adni, hogy februárban mire is költhetünk a jegyzetboltban.

Először is: miből gazdálkodhatunk? Rendelkezésünkre 5000 Ft áll, amelyből 1000 Ft lefénymásolható. Ezt az összeget a TIK Jegyzetboltjában tudjuk beváltani a diákigazolványunk segítségével. (Reméljük, ez a lehetőség egyszer kibővül azzal, hogy a Jogi Kari Kabinetben is tudunk majd így tankönyvet venni.) Lehetőségünknek az szab csak korlátot, hogy az általunk kiválasztott könyvek értékének 20 %-át ki kell fizetnünk kézpénzben. Így ha az egész támogatást le akarjuk vásárolni, akkor 6000 Ft vagy - ha fénymásolásra felhasználtuk a teljes erre fordítható összeget - 4800 Ft a fizetendő összeg.

Kezdjük az idegen nyelvű irodalomnál. Az elmúlt évek során egyre bővült az idegen nyelvű részleg, nagy sajnálatomra azonban a német nyelvű könyvekből igen gyér a választék.

Angolosoknak a fantasy, a krimi és a történelmi regény nagy választéka áll rendelkezésre.

A krimi szerelmi megtalálhatják a nagy klasszikusokat, Agatha Christie vagy Arthur Conan Doyle munkáit; és a maiakat: Alex Kava vagy John Grisham írásait. Agatha Christie egyik klasszikusa a *The Hollow*, melynek hőse a méltán híres Hercule Poirot. Ez alkalommal egy igen extravagáns hölgy hívta meg ebédre. Mesterdetektívünk pedig máris egy gyilkossággal kerül szembe, amit először csak megrendezettnek hisz, de kiderül, hogy a lelőtt férfi és a fegyver is valódi. Mégis még mindig az az érdekes, hogy valaki az egész jelenetet megtervezte... A fantasy és sci-fi rajongók Asimovtól kezdve Pratchetten át Tolkienig mindent megtalálhatnak.

Emellett a külföldi szerzők magyar nyelvű könyveinek a választéka is nőtt.

Az angol és amerikai romantikus regény klasszikusait pedig újból kiadják. Olyan írók remekait vehetjük így a kezünkbe, mint Jane Austen, a Brontë nővérek, Louisa May Alcott vagy Elizabeth Gaskell. Nagy örömmre végre megjelent Gaskell *Édesek és mostohák* című könyve, amelyből a BBC

egy sorozatot is készített. A történet főhőse a fiatal Molly, aki özvegy édesapjával él a békés kisváros, Hollingford mellett. Idilli életét apja újraházasodása zavarja meg. A rátarti mostoha és lánya felkavarják Molly életét. Szerelmek és csalódások bontakoznak k, majd pedig egy tiszta lány hírneve is bemozolódik.

Thomas Harris eddig megjelent, Hannibal Lecterről szóló négy könyve (Hannibal ébredése, A vörös sárkány, A báránnyok hallgatnak, Hannibal) keménykötésben kapható. A legújabb és a történet szempontjából a legkorábbi eseményeket leíró könyv, a Hannibal ébredése. Az ifjú Hannibal a II. világháború során elveszíti a családját, a kishúgát pedig megöli. Bosszút esküszik a gyilkosok ellen. De miért nem emlékszik mindenre a múltból? Mi történhetett vele? Mi az a titok, amelyre ő sem akar emlékezni? A regény bemutatja, hogy hogyan is lett a gyermek Hannibalból Hannibal, a hannibal.

Art Spiegelman *Teljes Maus* című könyvére bukkantam a jegyzetboltban. Ez a képregénygyűjtemény az író és rajzoló Spiegelmannak Pulitzer-díjat hozott, nem aaptalanul. A történet az író lengyel zsidó szüleiről, főként az apjáról szól. Az apa személyes élményein keresztül mutatja be a zsidóüldözést, Auschwitz borzalmaikat és a túlélőket. Megindító és megrázó alkotás.

A borzongást kedvelők széles választékát találhatják meg Stephen King könyveinek. A nagy klasszikusokon (mint *A ragyogás* vagy *a Christine*) át egészen az újabb regényekig, mint például *A mobil*. A történet hőse itt egy grafikus, aki egy kiadóhoz megy tárgyalni. A városba megérkezve érdekes események fogadják. Minden ember, aki felveszi a mobilját, megőrül, agresszívvé válik, magában vagy másokban tesz kárt. Hősünk, aki nem használ mobilt, a többi megfertőzettel egy olyan hely felé menekül, amit a hálózatok nem fednek le. Azonban meg kell küzdeniük a fertőzöttekkel, akiket mintha egy kollektív tudat irányítana.

Most eléggé aktuális téma I. Erzsébet élete és uralkodása. Már a második nagyszabású filmet készítették el, nem is beszélve a számos kisebb sorozatról, filmről. Akit érdekel Erzsébet élete, trónra

kerülése és az öt körülvevő titkok, annak Robin Maxwell munkáit ajánlom a figyelmébe. Az amerikai író történelmi hűséggel próbálja leírni a kort és az eseményeket.

Ebben a témában már több könyve megjelent, mint például a Boleyn Anna titkos naplója vagy A szív. Az előbbi könyv témája, hogy a már uralkodó Erzsébethez beállít egy öregasszony, aki átadja neki anyja naplóját, aki a napló lapjain keresztül ismerkedik meg fiatalon elvesztett anyja életével, gondolataival. Az utóbbi regény pedig Erzsébet trónrajutásáról szól: politikai intrikák, ármány, cselzés és szerelem.

A Harry Potter-rajongók nagy örömeére várhatóan februárra megjelenik az utolsó kötet Harry Potter és a halál ereklyéi címmel. Addig is a sorozat eddig megjelent kötetei kaphatók a jegyzetboltban.

A magyar irodalmi művekből is tudunk mazsolázní. A nemrégiben elhunyt Szabó Magdának már nemcsak olvashatjuk, hanem hallgathatjuk regényeit. Így a nagyszerű Für Elise című könyve már mp3 formátumban is kapható és olyan művész

hangján elevenedik meg ez a csodás történet, mint Bánsági Ildikó.

Méhes György a II. világháború előtti erdélyi polgárság életének megörökítője. A Bizalmas jelentés egy fiatalemberéről magáról az íróról szól: vágyairól, kilátásairól, a világháború alatti Erdélyről és magáról a háború túléléséről.

Egy sikeres üzletember, Tolvaly Ferenc arra szánta el magát, hogy különböző, vallásilag fontos helyeket bejárva a XXI. század emberéhez újból közelebb hozza annak mondanivalóját. Első ilyen könyve az El Camino, amely az egyik leghíresebb keresztény zárandokutat járja be, majd a Tibetben a lélek és misztikus Tibet következett, legutóbbi könyvében, a Boszporusz felett a hídban pedig az iszlám világot kívánja az európai emberhez egy kicsit közelebb hozni.

Ez egy kis ízelítő volt csupán abból, hogy tan- könyvön kívül mire lehet költeni a könyvcsekkel. Remélem mindenki talált magának kedvére valót!

BUDA ZSUZSANNA

Magyar Közöny főszerkesztői pályázat

A Szegei Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Hallgatói Önkormányzatának testülete pályázatot ír ki a Magyar Közöny, a szegei joghallgatók hivatalos lapja főszerkesztői pozíciójának betöltésére. Tiszteletdíj: 15 000 Ft/lapszám

Pályázhat:

- az SZTE ÁJTK nappali vagy levelező tagozatos hallgatója
- akinek írása már megjelent a Magyar Közönyben vagy más hasonló egyetemi lapban
- aki rendelkezik újságírói gyakorlattal, valamint hirdetésszervezői és számítógépes tördelői ismeretekkel
- aki kiváló kommunikációs képességgel rendelkezik
- aki precíz és megbízható, önálló munkavégzésre képes

A pályázathoz csatolni kell:

- fényképes önéletrajzot
- igazoló okiratok fénymásolatát
- elképzeléseket tartalmazó motivációs levelet
- három megjelent írást
- iskolalátogatási igazolást

A pályázat benyújtásának határideje: 2008. január 21., 12:00 óra

A pályázat benyújtásának helye: SZTE ÁJTK HÖK Iroda (6720 Szeged, Tisza Lajos krt. 54.)

A pályázat benyújtásának módja: lezárt borítékban, „Magyar Közöny főszerkesztői pályázat” címmel

A pályázatot elbírálja az SZTE ÁJTK HÖK testülete.

A Kulturális Iroda által kiírt előadói versenyek és alkotói pályázat eredménye

2007/2008-as tanév

EGYETEMI ZENEI VERSENY

2007. november 27.

A zsűri tagjai:

Gyüdi Sándor karigazgató karnagy (Szegedi Szimfonikus Zenekar)

Meszlényi László oboaművész, főiskolai docens (Zeneművészeti Kar)

Zsigmond Zoltán zongoraművész, főiskolai docens (SZTE Zeneművészeti Kar)

Koczka Ferenc ügyvezető igazgató (Szegedi Nemzeti Színház)

Komolyzenei kategória

I. Szélpál Szilveszter énekes (TTIK V. fizikus)

I. Tuka Bernadett klarinét (TTIK IV. biológus)

II. Alács Rita zongora (ÁOK I. általános orvos)

II. Széll Judit hegedű (BTK II. magyar)

III. Szénási Ráhel zongora (ÁJTK II. nemzetközi tanulmányok)

Népzenei kategória

I. Pucks 'n' Faires (Nagy Lilla hegedű: BTK V. francia, Végh Annamária fuvola: BTK IV. angol-kommunikáció, Leporisz Viktor gitár: TTIK II. földtudomány)

III. Németh Ágnes Linda népdalénekes (BTK III. magyar)

III. Haskó János népdalénekes (TTIK IV. biológus)

Jutalom: Haga Ida népdalénekes (BTK II. pszichológia)

Könnnyűzene (jazz, musical, szonon) kategória

II. Soós Enikő énekes (BTK II. magyar-angol)

II. Tandí Flóra (ÁJTK I. jogász) Gyüdi Melitta (ÁJTK I. nemzetközi tanulmányok) szonon- énekesek

FANFICTION PÁLYÁZAT

2007. december 4.

A zsűri tagjai:

Séra Bálint irodalomtörténész (BTK Modern Magyar Irodalmi Tanszék)

Egyed Erika kulturális szervező (Kulturális Iroda)

Nyéki Tamás kulturális szervező (Kulturális Iroda)

I. Perjés Erika (TTIK III. biológus)

II. Gyalai Anna Zsófia (BTK II. történész – régész)

EGYETEMI SZAVALÓVERSENY

2007. december 4.

A zsűri tagjai:

Janik László színművész (Szegedi Nemzeti Színház)

Galkó Bence színművész (Szegedi Nemzeti Színház)

Beslin Anita szerkesztő-riporter (MR Szegedi Körzeti Stúdió)

Tajti Gabriella irodavezető (Kulturális Iroda)

I. Hódi Viktória (BTK IV. magyar)

II. Tóth Kata (BTK III. finnugor – magyar, irodalomelmélet)

III. Pócs Dávid (ÁOK II. általános orvos)

Jutalom: Benyó Gergely (BTK III. régészet I. dráma- és színháztört.)

Örült óra

A pillanatok úgy szállnak, mint az üres szavak,
Kegyetlen órád örülten kattog: tik-tak... tik-tak.
A homokóra pereg, malom óról, csorog a patak,
Előtted képzelek, álmok, mozaikok vannak...

A végtelen egy ködös fény, bámulatos messzeség,
Oh! Próbád hiába, nem láthatod, vak vagy még,
Csak érezheted az idő sátáni ütemét,
Mely gyorsabb a megrémült szíved löktetésénél...

E csonka sziget lakatlan, minden megfoghatatlan,
Az érzésekkel elmúlsz a múlt pillanatban,
Eltűnik az álom elfeledett önmagadban,
S kudarcok halmaként rogzsz össze titkos karokban...

Császi Zsüliet

Körkérdés Elmélkedések az új jogképzésről

Kérdéseink:

- 1) Milyen tapasztalataid vannak a vizsgafelvétellel kapcsolatban?
- 2) Milyen praktikákat ismersz a vizsgákra való felkészülésre?
- 3) Tervezed-e, hogy elmész a jogi kar által szervezett sítáborba?

SZELES CSILLA,
munkügyi kapcsolatok szak, II. évfolyam

1) Ebben a szemeszterben még elég jók, mert nem nagyon kellett harcolni a helyekért, de az időpontok még nem véglegesek, valószínűleg változtatni fogok rajtuk.

2) Szerintem mindenkinek más módszerei vannak, és mindenkinek máshogy sikerül jobban. Általános praktikát nem nagyon tudnék mondani.

3) Valószínűleg megyek sítáborba, mert eddig még nem voltam, de ha lehet, akkor a JGYPK-s sítáborba megyek.

RAGÁNY MIHÁLY,
jogász szak, IV. évfolyam

1) Ha nem ügyetlenkedem el, akkor nincs gond. Amit akartam, azt mindig fel tudtam venni, a kurzusokat is, és szerencsére a tanárok is bőszégesen adtak meg helyeket.

2) Felkelek reggel, tanulok, este pedig lefekszek. Néha egy kis pezsgőtablettát megiszok. És persze minden vizsgám után ünnepelek, kiengedek.

3) Nekem egy kicsit borsos az ára, így nem megyek, de ha egyszer majd úgy adódik, akkor szívesen elmennék.

SEPSI BRIGITTA,
munkügyi kapcsolatok szak, I. évfolyam

1) Minden gördülékenyen ment, mindent oda sikerült felvennem, ahova akartam. Semmi problémám nem volt.

2) Mindenféleképpen be kell osztani az időnket, többször el kell olvasni az anyagot. De nem igazán tudom, mert még nem volt sok vizsgám.

3) Idén nem megyek, de jövőre mindenképpen szeretnék.

PATKÓ BALÁZS,
jogász szak, I. évfolyam

1) Pont órán voltam, így közvetve, egy megbízott által vettem fel a vizsgákat. Így sikerült, de ha én vettem volna fel őket, akkor valószínűleg nem sikerült volna.

2) Mindig utolsó pillanatban kezdek el tanulni, de még nem nagyon alakult ki.

3) Megyek síelni, de nem a jogi karral, hanem mivel gyulai vagyok, így egy ottani társasággal.

BURKA ÉVA ÉS SZABÓ ÁRON

Mindennapok a buszon

Sok unalmas dolog van a földön. De annál nincs unalmasabb, amikor még 20 perc van a buszig és az ember még csak le sem ülhet a buszmegállóban. (Persze ezt a környezeti tényezőket, mint szélvihar, hózuhatag vagy tűző napsütés, netán a két méterrel arrébb történő lokálpatrióta összetűzés tovább tudják rontani.)

Ha végre isteni fényel vegyes széndioxid-felhőjén berobog a busz és az embernek halmozottan szerencsés napja van, akkor hazafele még dugóba is kerülhet. Ez a Budapesti úton viszonylag gyakori jelenség, de a gyakorlott buszozót a kellő kreativitás, túlélési ösztön vagy a kialvatlanság okozta állva elalvás megóvhatja az ebből fakadó kellemetlenségektől. (Egy ideális világban a buszok fel lennének szerelve kis „véshelyzet esetén betörni” típusú szekrényekkel, amikben mini DVD- és mp3-lejátszók, könyvek vagy Activity játékok lennének elhelyezve, de ideális világ híján maradunk a kreativitásnál.)

Apró kis játékokkal elterelhetjük a figyelmünket arról, hogy éhesek vagyunk, mellékhelysége van szükségünk vagy hogy már így is húszperces késésben vagyunk, és a járdán a járókeretes néni gonoszán ránk vigyorogva Intercity sebességgel suhan el a busz mellett.

Komoly koncentrációs képességet igénylő játék a szöszkövetés. Izgalmas, és segít megelőzni a szemtengelyferdülést. Az ember kiszúr magá-

nak egy nagyobb légköri szennyeződést és követi a szemével a röppályáját. Csalni nem szabad, új szöszöt nézni tilos, ha eltűnik a kiszemelt szösz, bele kell törődni a veszteségbe. Nem szabad feladni, gyakorlat teszi a mestert. (Előadásokon nem ajánlott kipróbálni, ugyanis a legtöbb előadót zavarja a diákok véletlenszerű fejcsóválása).

Továbbá ott van az egyszemélyes barkóba. A játék lényege, hogy kitaláljuk, vajon mi járhat a körülöttünk lévőkhöz. De ez veszélyes mulatság, nem várt reakciót válthat ki a célszemélyekből, ha véletlenül tartósan rajtuk felejtjük a tekintetünket. Pláne ha egy „kétajtósszekrény”, vagy „NDK-s úszóhajónő” felépítésű utastársunkat analizáljuk. További veszélyforrást jelentenek a pilulós 16 éves végzet asszonyai, és férjjaik, akik minden közelükben bambulóról feltételezik, hogy beléjük szerelmesek. Ha azt érzékeljük, hogy a célalany kacsingat ránk, vagy az öklét ropogtatva közelít felénk, azonnal hagyjuk abba a bámulást. Továbbá egymással kommunikáló süketnémákat se szabad nézni, mert az hallgatózásnak számít.

Ha a busz tömve van, az egyben sportolásra is esélyt adhat. Aki a durva, erőnléti sportot szereti, annak ott van a birkózás. Az ügyességi-egyensúlyozós játék hívei nyugodtan twisterezhetnek, a gyorsaság megszállottjai pedig székfoglalóznak.

Egy közlekedési dugó tulajdonképpen hasznos. Nem várt tevékenységre ösztönözheti az embert. Türelmemre, megértésre tanít. Általa leküzdhetjük legalapvetőbb ösztöneinket és fejleszthetjük az állóképességünket. Akár a nagy szerelmet is a buszon találhatjuk meg, de csak óvatosan. Az unalom és a szükség rossz tanácsadó.

Ha a fenn leírt stratégiák egyike sem bizonyul megfelelőnek, szálljunk le a buszról és induljunk el gyalog. Akinek igazán szép napja van, az pontosan a busszal egyszerre fog megérkezni abba a megállóba, ahol le szokott szállni.

SONKOLY TÍMEA

UV-csekk

ultraaktív, interurbán zene és szöveg
a régi jó Magyar Rádióban:

MR6-a régió rádiója, Szeged

FM 93,1 Mhz

szerdán háromtól négyig

www.radio.hu

Skizofrén elmélkedések az újévi fogadalmakról

Na igen. Abban az aprócska, terjedelmében szinte jelentéktelen szóban, hogy „új”, valójában roppant (és roppantó) mélységek és magasságok rejlenek. Emberi létünk egyik mozgató eleme a változás. *(Most mondtam valami újat, mi? Közhelyszótár kettes kötet, avagy egy unalmasabb filozófiai kollokvium - ki hogyan fogja fel.)*

Ami egy folyamatos jelenség, s minél később következik be, annál inkább várjuk. Vagy éppen ellenkezőleg. Van ugyanis változás, amit nem várunk, de tudjuk, elkerülhetetlen. Persze, kell a biztos pont is, de az más. Ez a bizonyos „biztos pont” lehet valaki vagy valami. Egyéne válogatja. A változás folyamatosságának hiánya azonban gátat vet az emberi jellem fejlődésének. *(Huhh. No, álljon meg a hegyi menet! Hogy rákaptam a szónoklásra. Ezt hozza ki belőlem a sokadik karácsonyi ebéd és a vizsgaidőszak. Egyetlen szerencsém, hogy nem „face to face” zúdítom az olvasóra eme magasröptű szavakat. Gyanítom ugyanis, hogy abban az esetben véres-tógás halált halnék, roppant stílusosan bár, de nem túl vidáman. Így, cellulóz lapokkal takarózva tehát én is bátrabb vagyok.)*

Ezt mind tudjuk, érezzük. Ám éppen emiatt esünk abba a hibába, hogy túlzott lelkesedéssel viseltetünk a változás, és ezzel együtt az iránt a bizonyos „új” iránt. Egy új napban, hétben, olykor már egy újabb óra megkezdésében is rengeteg esélyt látunk. *(Avagy rengeteg esélytelenséget. Netán esélyt a bukásra – csak hogy eloldjam láncáról féktelen vizsgaidőszak-optimizmusomat...)*

Egy új esztendő számításában pedig pláne! Miért is szeretjük mi, földi gyalgó teremtenyek az újat? Meglátásom szerint a homo sapiensnek többségének alapvetően optimista világszemléletét tükrözi az a tény, hogy Szilveszterkor leginkább is pozitív másításokat tűzünk ki célul. *(Már megint miféle filozófiai magasztokkal terhelem a Nyájas Olvasó agyát, kedves én? A mai véglény, aki túlszorduló szerénység-*

gel homo sapiens sapiensként definiálja magát – biológiailag, merthogy társadalmilag már rég nem érdemli meg –, eme pozitív elgondolásokkal és világmegváltó émelegésekkel csapja be csak igazán magát. Én, mint sokat látott „vizsgapithecus”, bizton jelenthetem: ezt a pesszimizmus minimális vádja nélkül is!)

Őszintén! Ki nem tett még hasonló kijelentéseket: „Holnaptól nem gyújtok rá!”, vagy: „A következő évtől tele lesz az indexem kiváló jegyekkel!”. Van egy szembetűnően közös jellemvonásuk ezeknek a fogadkozásoknak. Mindegyik a jövőre vonatkozik. *(Na, ezzel megint okosat szóltam. Mi másra, mint a jövőre, ilyen tragacs időgépekkel hogyan is fogadhatnánk meg a múlt megmásítását?)*

Ezt pedig szeretjük egy jeles vagy annak tűnő dátumhoz kötni. Mintha úgy könnyebb lenne... Pedig nem biztos, hogy ez így van. Mert az Újév második órájában elszívott cigaretta a dohányzásmentes életmód jegyében nem túl meggyőző cselekedet. Rendben, hagyjuk a cigarettát. Unalmas példa. *(Meg büdös is. Persze azt nem reklámozom ily erkölcsösözi meggyőződéssel az arcomon, hogy olykor nálam is elpattan az utolsó idegszál (ld. vizsgaidőszak nevezetű kálvária), és látványos önsajnálattal körülvéve magam kezdem el patogatni egyetemi emblémás öngyújtómat, hogy elszívjam a kitudja hányadik „utolsó szálát”...)*

Ettől függetlenül is szép számmal akadnak mindenki életében olyan dolgok, melyek megmásítása fogadkozást, olykor egyenest esküdözést igénylenek. Ha az év végi nagy összegzéseken, s ezekkel együtt az újévi nagy fogadalmakon a gyalog, akkor két irányt vesznek a gondolataim. Egyrészt az ötlük az elmémbe az éves események visszapörgetése és értékelése közepette, hogy talán meg sem tenném ezt a fajta visszatekintést, ha nem lenne a Szilveszter, és nem kezdődne valami „új”. *(Teszem hozzá, hogy ez a fajta változás nem csak „naptárszerűleg” történik meg, hanem*

a természetben is. Mert akárhogy is nézzük, akármilyen hihetetlen is, az ember még mindig a természet része... Az emberi természet megtermészetesebb.)

Ezzel együtt (vagy épp ennek a hatására) egyfajta keserűen elégedetlen kérdés is megfogalmazódik bennem: Miért van az, hogy szinte elengedhetetlenül szükségessé vált egy neves(itett) időpont ahhoz, hogy leüljünk és elgondolkodjunk azon, mi is ért eddig minket és min kellene másitanunk? Létezik egy olyan elgondolás, miszerint az élet nem az, amit adott pillanatban megélünk, hanem az, amikor az élményekre visszagondolunk. Természetesen a kettő nem választható el egymástól, szoros kohéziót alkotnak: az élmények átélése nélkül nem lenne mire visszagondolni. Azonban az a folyamat, melynek során az átélt események sokasága emlékké érik, igen hosszadalmas. Élmények-emlékek tehát egymást érik, egymásba kapaszkodnak. Nem tagadom: nagyon jó érzés látni, mi történt januártól decemberig. *(Na jó, most már kénytelen vagyok a szavamba vágni. Igenis: tagadom, hogy nagyon jó érzés látni, mi történt januártól decemberig! Az összes kudarcélményemmel újra szembesüljek? Nézzek velük farkasszemet, netán még vágjak hozzá jópofát is? Nem mondom, azért a sikerélményeim mégis csak képesek új személyiséget építeni a kudarcok által romba döntött egőmből. Na de hogy mindjárt kettőt?)*

Látni, de főleg átlátni, tudni, hogy a jövőben mitől lesz, mitől lehet(ne) (még) jobb. De könyörgök! Miért vagyunk képtelenek arra, hogy egy szürke, egyszerű hétköznap, ha felébredünk és érezzük, hogy

valami nem stimmel, akkor ott és azonnal fejünkbe és szívünkbe vegyük a jobbítás szándékát? Miért kell ehhez Újévet ünnepelni? *(Mégis miért? Mert már Vörösmarty Mihály a XIX. században is képes volt rájönni arra, hogy az "ember sárkányfog-vetemény, nincs remény, nincs remény!" És a helyzet azóta rosszabb lett!)*

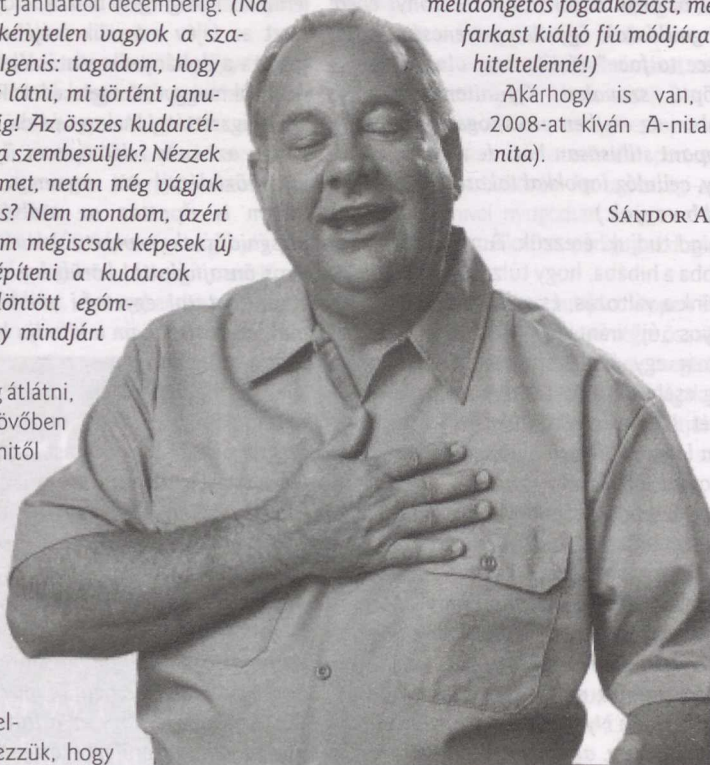
Fogadalmak sokadalma következik. Mert gyarló az ember, s így könnyebb. Vagy könnyebbnek hisszük. Ez nem is lenne baj, így van jól. Nem szándékoztam ezzel a pár sorral világmegváltó felfedezéseket tenni, sem mások szemét felnyitni. Mert nem szükséges. Csak annyit tanácsolok, hogy viseltessünk nagy felelősséggel saját fogadalmaink iránt! Legyenek olyanok számunkra, mintha saját gyermekeink lennének – ha már egyszer „megszültük” őket.

És ne vegyük el száz könnyelmű fogadkozással egy igaz megfontolás értékét sem! *(No, itt a végére egész rendesen összekaptam magam...)*

Tényleg, Feleim, hagyjuk már ezt a nagy mellőngetős fogadkozást, mert így a farkast kiáltó fiú módjára válunk hiteltelenné!)

Ákárhogy is van, boldog 2008-at kíván A-nita (és B-nita).

SÁNDOR ANITA

Igy hallgatunk át mi

Megnyugtató a tudat, hogy a klaviatúra lázas kalapálásán és a világháló kuszájának naphosszat tartó bogozásán túl is igény támad az ifjúságban némi kaland keresésére. És ha az izgalmas események túlmutatnak egy buli utáni hazaút-keresésen vagy egy felkészületlenül megírandó ZH okozta stresszes állapoton, akkor az külön dicséretesnek számít. Gondolok itt arra a szituációra, amikor valaki úgy dönt, hogy tudásvágytól (is) fűtve nyakába veszi a világot, de legalábbis Európát. Ezt persze megelőzi némi papírmunka, és valami tetszetősebb tanulmányi eredményt sem árt kicsikarni a kreditesen-csavarosan kiszámított átlagból. Meg aztán valamiféle tanári támogatással sem árt rendelkezni, ehhez pedig nem elegendő, ha szépen rebegtetjük szempilláinkat a kiszemelt oktató előtt.

Összességében tehát a „nagy utazást” eléggé hosszú munkálatok előzik meg. Aztán jöhet az ugrándozás afeletti örömeinkben, hogy pályázatunk elfogadásra került. Ha belegondolunk, az egyetemről való időszakos likvidálás lényegében hivatalos formája a nemkívánatos személyek minimum pár hétre, de legjobb esetben félév(ek)re történő kiutasításának. Így fellélegezhetnek az érintett hallgatók és tanárok is.

A kiutazásra készülő kedves barátai jó-avagy rosszindulatú tréfával megfűszerezett búcsúztató összegyövegtelt szoktak tartani, melyben (akármilyen is legyen a baráti kispajtasok előzetes szándéka) általában nincs sok köszönet. Másnaposság viszont annál inkább van. Nem kell hozzá nagy rutin, csak némi ész, hogy ezt az áldatlan állapotot lehetőleg ne az utazáshoz közeli napra iktassuk be.

Akár repülővel, akár valamelyik unalmas szárazföldi jármű, netán vízi eszköz igénybevételel történik az „áldozat” transzportálása a kiszemelt (és egyelőre teljesen gyanútlan) oktatási intézménynek helyt adó városba, mindenképp (el)várhatóak tőle a szokásos produkciók. Gondolok itt például az elmaradhatatlan rosszullétre a lehető legalkalmatlanabb helyzetben, az esetleges átszállás majdnem elvétésére, csomag elha-

gyására, csomag általi akadályoztatásra.

A megérkezés akkor válik igazán izgalmas-sá, ha nem várja senki a delikvenst egy szemet kibökő táblával, melyen egy jól beazonosítható felirat szerepel. A fogadóbizottság hiányának esetén máris elő lehet venni azt a híres tájékozási képességet, melynek köszönhetően az esti órákban a fogadó intézmény csereprogramjának felelősei már a helyi rendőrséggel fogják kerestetni az elveszett vendéghallgatót.

Mihelyst megtörténik az átfagyott, éhes, ám-bár talpraesettséget verbális eszközökkel továbbra rendületlenül védő diák elszállásolása, a helyi szervezők fellélegezhetnek (a már halottnak hitt cserediák feletti aggodalmukban elvesztegetett jelentős mennyiségű hajszál elsiratásán túl). A szállását feltérképező, minden újdonságra rácsodálkozó vendég pedig máris leszakítja a tükör alatti fürdőszobai polcot vagy darabokra tör néhány pontosan leltárba vett üveg poharat. Azt a sokkot, amit lelkében ez a fajta károkozás eredményezett, még aznap este minden fáradtsága ellenére fel kell oldania némi alkohollal még ismeretlen, ám-bár annál kedvesebb vendéglátó hallgatótársai társaságában.

A fogadóintézmény (egyetem) felkeresése a tartózkodás előrelátható időtartamától teljesen független; sohasem történik meg az első héten. A buzgalom inkább más épületek felkeresésére irányul. Természetesen nem csak az első este alkalmával máris feltérképezett, kulturált izogátásnak teret adó zugokra gondolok. Színház, táncház, múzeum, botanikus kert, koncert – ezek mind sokkal érdekesebb programok tudnak lenni, mint azonnal beülni az iskolapadba.

Előadások és egyéb foglalkozások látogatására természetesen sok kerül, és a végén még ott is jól tudja magát érezni az ember. Egy (szinte) teljesen ismeretlen világrendbe beleszokni nem kis megpróbáltatás ugyanis: közlekedni egy új és kusza városban, rutinosan nem anyanyelvünkön megszólalni, szokatlan szokásokat nem megsérteni... Még azzal is előfordul, hogy kisebb-nagyobb bakikat követ el, aki nem először hagyja el anyavárosát és iskoláját.

A kirendelt lakótársak pedig zsákbamacsakaként értelmezendők. A túlélési technikák továbbfejlesztésére kényszerítő erőt jelent az, ha nehéz személyiségekkel pakolják egy zugba az ember lányát vagy fiát. Ám több mint szerencsés az a helyzet, amikor is a szobatársakból egy összetartó csapatot lehet kovácsolni: ettől kezdve ugyanis minden szórakozáshoz, jó programhoz adott a társaság. Amennyiben e szűk kis társaság összetétele többnyelvű, az idővel beálló enyhe fokú nyelvhasználati- és identitás zavart leszámítva igen sokat lehet profitálni az együtt szervezett programokból. Az egyetemen eltöltött órák és (utólagosan belátva) a letett vizsgák is hasznosak tudnak lenni – elvégre elsősorban ez a csereprogramok célja.

Az idő letelte előtt hisztérikusan elküldött képeplapok, s a szuvenírek megvásárlása utáni pakolás természetes, hogy az elmúlás fájdalommal telik. A lányos zavarban (még fiúknál is!) történő búcsúzkodás szomorúságát mindig enyhíti még egy utolsó közös palacsintázás. A hazaúton táskában szivárgó ajándéknak szánt ital nem csak átható alkoholszagot, de igen nagy bosszúságot is tud okozni.

A hazatérő tiszteletére rendezett welcome party-n elregélt beszámoló végén pedig természetesen elhangzik a jelmondat: „lesz mire emlékezni öreg napjaimon!”.

SÁNDOR ANITA

Szegedi Tudományegyetem
Sófi József Ösztöndíj

EGYMILLIÓ FORINT ÖSZTÖNDÍJ A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM HALLGATÓINAK

ÖSZTÖNDÍJ PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

2001. január 2-án alapított Szegedi Tudományegyetem Sófi József a Szegedi Tehetségekért Alapítvány eddig 4 millió forint ösztöndíjjal támogatta a legjobb tanulmányi és tudományos ösztéjelítményt nyújtó egyetemi hallgatókat.

Az alapítvány a 2007-2008-as tanévben ötödik alkalommal írja ki egymillió forintos ösztöndíj pályázatát a Szegedi Tudományegyetem minden hallgatója számára.

A pályázat részletei és a pályázati űrlap megtalálható az egyetem következő honlapjain:

www.juris.u-szeged.hu
www.szote.u-szeged.hu
www.arts.u-szeged.hu
www.etszk.u-szeged.hu

www.eco.u-szeged.hu
www.pharm.u-szeged.hu
www.jvypk.u-szeged.hu
www.mk.u-szeged.hu

www.mgk.u-szeged.hu
www.sci.u-szeged.hu
www.music.u-szeged.hu
www.chok.u-szeged.hu

A pályázatok benyújtási határideje:
2008. március 17. (hétfő)

A pályázatokat a Szegedi Tudományegyetem nemzetközileg is elismert, kiemelkedő professzorai által álló kuratórium bírálja el, és a legjobb 5 jelöltnek ítéli oda a fejenként 200.000 forintos ösztöndíjakat, melyek adómentesek.

Minden pályázónak sok sikert kíván:
a Sófi József Alapítvány Kuratóriuma

FIGYELEM!

Az AJTK HÖK iroda
nyitvatartása
2008 január hónapban:

H-CS: 10⁰⁰-15⁰⁰

A HÖK

JAKAB CSABA AUTÓSISKOLÁJÁBAN

Vezetni tudni annyi, mint élni tudni!

Tanfolyamok kéthetenként indulnak – Tankönyv, részletfizetés,
diákkedvezmény.

6722 Szeged Vitéz u. 13-15. Tel.: 62/422-335,

jakabcsaba@jakabcsaba.hu

www.jakabcsaba.hu OKÉV: 06-0002-04, 0940

Közlemény

Az Universitas-Szeged Kht. (6722 Szeged Ady tér 10.), mint kiadó ezúton tájékoztatja a hallgatókat, hogy a 2007/2008. tanévben megjelenő SZTE Diáknaplóban a Jakab Csaba Autósiskola hirdetése a Kht. hibájából kifolyólag tévesen jelent meg. A hiba: Az autózvezetői tanfolyam után megszűnt a 30 % adóvisszatérítés. A tévedésért elnézést kérünk!
Universitas-Szeged Kht.

Esendő éj

*„Moon River, wider than a mile
I'm crossing you in style some day.
Oh, dream maker, you heart breaker,
wherever you're going, I'm going your way.
Two drifters off to see the world.
There's such a lot of world to see.
We're after the same rainbow's end
waiting 'round the bend,
my huckleberry friend,
Moon River and me.*

Audrey Hepburn hangja, amit minden más alkalommal varázslatosnak tartott, most furcsán távolinak és szokatlanul idegennek tett szett a hangfalakon keresztül.

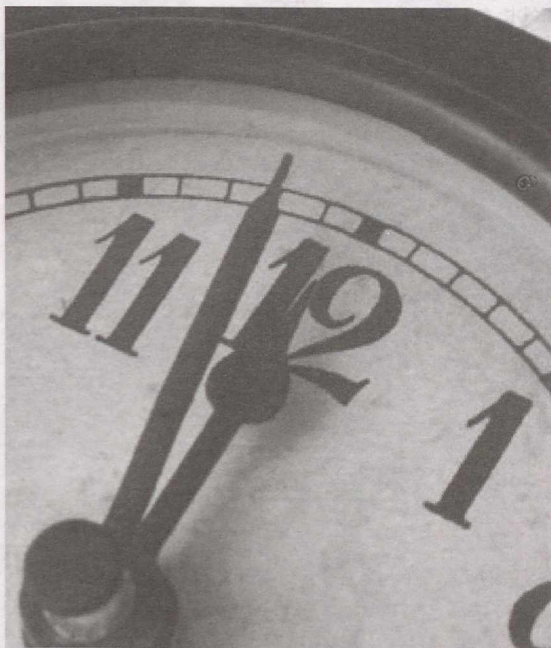
Legkevesebb negyven perce hallgatta már ugyanezt a dalt, de az is meglehet, hogy sokkal több idő telt el azóta, hogy először csendült fel a mai napon. Újra és megint újra. Mintha a kétségbeejtően rövid sorok szavai között - maga előtt is titkolva ezt, de - lázasan kutatott volna valami után. Valamilyen rejtett üzenet után, valami olyan után, ami végre kimozdítaná ebből a hangulatból. Valami után, ami esetleg újra élővé tenné. De hiába keresett, a hangok sokadszorra is ugyanúgy ismétlődtek: távolságtartóan és reménytelenül. Nem talált semmit. Mint ahogy egy ideje már egyetlen dalban sem.

Amikor már vagy ezredszerre halkultak el a hangok a dal végén, erőt vett magán és közömbösen oldalra fordította a fejét. Ránézett a falon szigorúan ketyegő faliórára és valami meglepődöttség-félét érzett. Persze nem igazi, valós megdöbbenést, hiszen arra már régen képtelennek érezte magát. Mint ahogy sok más érzelm is kifakult az életéből. Természetesen észre-

vette a változást, hiszen ki ne venné észre, ha érzései elhalnak. De nem hiányolta őket, mivel tudta jól, hogy úgymint csak nehezebben elviselhetővé tennék az amúgy sem könnyen elviselhető.

Mikor a faliórára nézett, arra jött rá, hogy már több mint két óra telt el azóta, hogy letelepedett a régi, kopottas fotelbe, puha párnák közé, a meleg takaró védelmébe. Ez volt lassan már az egyetlen hely, ahol majdnem teljesen ellazulhatott. Mostanában tényleg sok időt töltött itt, csak ült és gondolkodott, noha tisztában volt vele, hogy az emlékezés milyen védtelenné teszi.

Észrevétlenül telt el ez a két óra is. Még most is ugyanabban a pózban ült, mint ahogyan elhelyezkedett, miután visszatért a szobába és lekapcsolta a lámpát: összekucorodva, állig betakarózva, szemei a párás ablaküvegen túli sötétséget fürkészsze. Nem

is emlékezett mindenre, ami ezekben a végtelekben tetsző másodpercekben foglalkoztatta. De talán jobb is így, hiszen ami felrémlett előtte, az mind annyira szomorú volt.

De nem csak azért érezte ezt a már kicsit idegennek tetsző meglepetés-szerű érzést, mert ennyi idő eltelt észrevétlenül és mégis örökkévalóságnak tetszőn. Mostanában nagyon sokszor előfordult ez vele. Vagyis mindenesetre többször, mind ahányszor megengedhette volna magának. Hiszen akárhányszor rávette magát, hogy felálljon ebből a biztonságosnak tetsző zugból, mindig olyan törekenynek és olyan mérhetetlenül magányosnak érezte magát.

Most ezt a különös érzést tetőzte még az is, hogy alig pár perccel múlt el az éjfél. Ez sem azért számított most, mert le kellett volna feküdnie aludni. Hiszen úgysem jött a remélt álom, hiába kereste forgolódva végtelen éjjeleken át. Ha néha-néha mégis elszenderedett, akkor pedig az emlékek idéződtek fel: boldogok, szépek és valószerűek, és belőlük felébredni még keserűbb volt, mint a hideg valóságban álomtalanul élni, mert ott legalább csak a rideg tárgyak emlékeztették a döbbenetre, amit folyton érzett.

Nem amiatt kelt fel a fotelből és ment oda a nappali távolabb eső ablakához, mert későre járt vagy mert egy új nap hajnala lett. Amiatt érzett egy minimális érdeklődést az

egyébként kizárni kívánt világ iránt, mert ma az óév utolsó napja volt. Illetve már az újév első napja. Egy új esztendő kezdete.

Odakint a színes fények, nyüzsgő hangok és a vidám emberek melegséget csempészték a mínuszokba. Egy pillanatra el is gondolkodott azon, hogy hogyan nem hallotta meg eddig a petárdákat, a dudákat és a harsogó jókívánságokat. Aztán keserű-ismerősen jött a felismerés: megváltozott életének sajátja, hogy öntudatlanul is kirekeszti a külvilágot. Csodálkozott, hogy még mindig nem képes természetesnek venni ezt, pedig annyi idő eltelt már azóta a nap óta. Belső világának fojtón simogató emlékei azóta még mindig kevésbé kegyetlenek vele, mint a kinti markáns változás, amely oly drasztikusan ordítja felé a megváltoztathatatlant. A pattogó piros szikrákon át a felhangzó nevetéseket minden arra készítette, hogy sajgón felidézze magában, hogy egy évvel ezelőtt, Szilveszter előző éjjelén még ő is élt. És valaki más is élt mellette.

Lassú, elgyötört léptekkel ment vissza a fotelhez. Összekucorodott, állig betakarozott, szemei a párás ablaküvegen túli sötétséget fürkésztek. Aztán lassan, megadóan behunyta szemét.

Várta, hogy észrevétlenül, mégis örökkévalóságnak tetszőn újabb két óra teljen el.

- POISON IVY -

IMPRESSZUM

Főszerkesztő: Szabó Áron
 Rovatvezető: Jagodics Ivett
 Szerkesztők: Buda Zsuzsanna, Burka Éva, Császi Zsüliet,
 Sándor Anita, Sonkoly Tímea
 Fotós: Szabó Áron
 Tördelés: Szabó Gábor, UnívDesign
 Megjelenik 1200 példányban, ingyenes terjesztéssel

Alapította: Kasza Péter Ferenc és Szénás Tamás
 Felelős kiadó: SZTE ÁJTK Hallgatói Önkormányzat
 Nyomda: E-press Nyomdaipari Kft.
 Honlap: <http://www.hok.juris.u-szeged.hu/>
 e-mail: kozony@hok.juris.u-szeged.hu
 Hirdetésszervezés: Universitas Szeged Kht, (62) 546-681

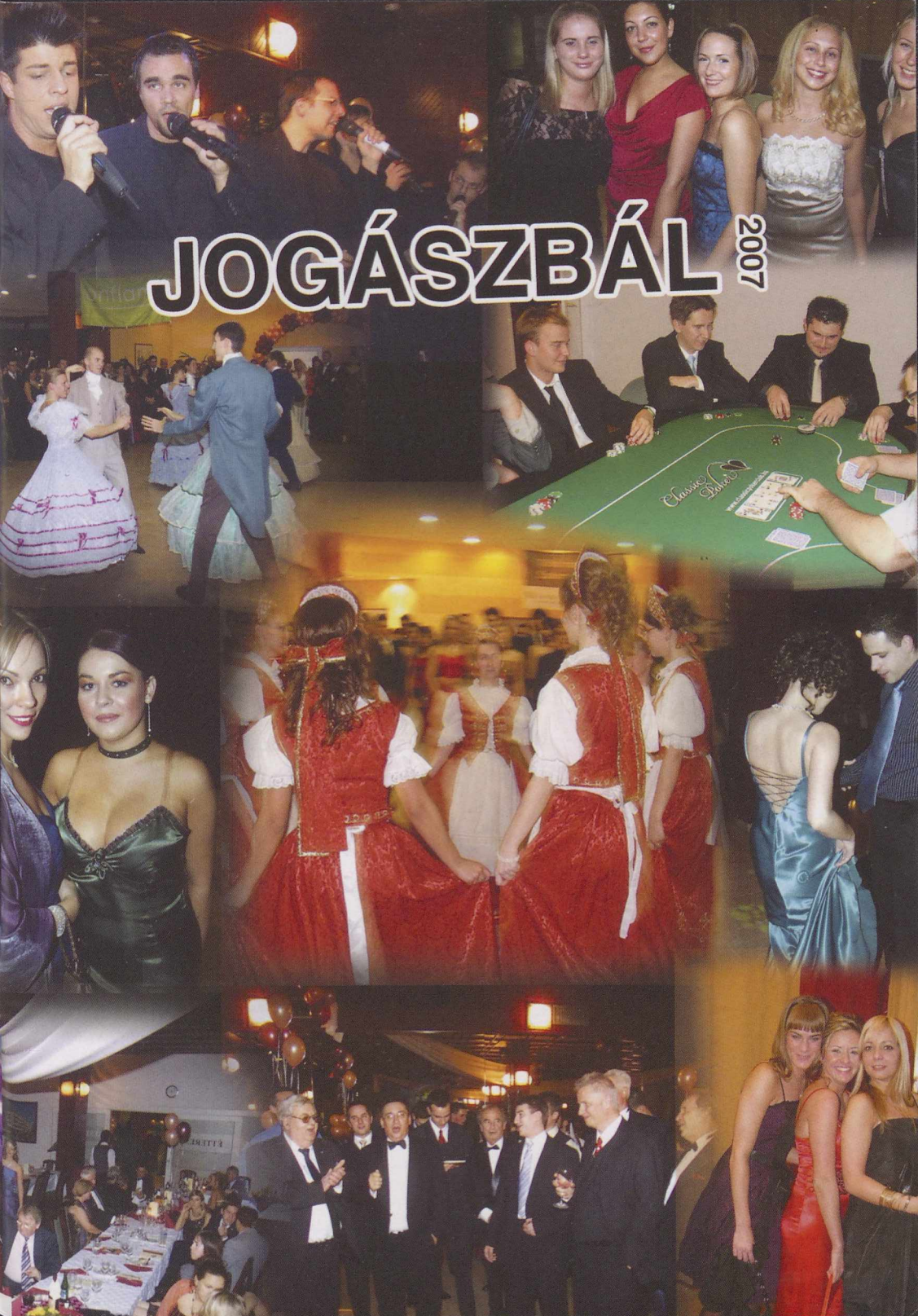

Lapunkat rendszeresen szemlézi az

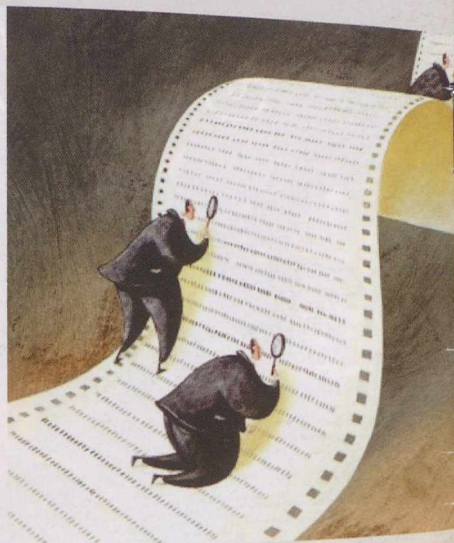
»OBSERVER BUDAPEST«

JOGÁSZBÁL 2007

**Mi segítünk, hogy
az elméleti anyag
gyakorlati tudássá
váljon!**

Ügyfélfogadás:
Kedd-Csütörtök: 9⁰⁰-14⁰⁰

Szolgáltatásaink:

- karrier tanácsadás
- szakmai gyakornoki program
- gyakornoki helyek és állások közvetítése
- szimulációs terem - Tisza L. krt. 57. 2. em. 209.
- partnertalálkozók
- hasznos adatbázisok